

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 3366/23
3.4.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Живковић, председника већа, Маје Чогурић и Миленије Петричевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Јовичић, адвокат из Смедеревске Паланке, 20. јула 1/21, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Невена Бркић, адвокат из Смедеревске Паланке, Светог Саве 33, ради предаје у posed, по тужби и стицања без основа, по противтужби, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Основног суда у Великој Плани – Судска јединица у Смедеревској Паланци П 3252/21 од 10.2.2023. године, исправљене решењем истог суда П 3252/21 од 10.4.2023. године и решења истог суда П 3252/21 од 10.4.2023. године, у седници већа одржаној дана 3.4.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Великој Плани – Судска јединица у Смедеревској Паланци П 3252/21 од 10.2.2023. године, исправљена решењем истог суда П 3252/21 од 10.4.2023. године у ставу првом изреке и жалба тужиоца у наведеном делу **ОДБИЈА** као неоснована.

ПОТВРЂУЈЕ СЕ решење истог суда П 3252/21 од 10.4.2023. године и жалба тужиоца **ОДБИЈА** као неоснована.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Великој Плани – Судска јединица у Смедеревској Паланци П 3252/21 од 10.2.2023. године, исправљене решењем истог суда П 3252/21 од 10.4.2023. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужилац АА из ..., да туженом ББ из ..., исплати износ од 142.500,00 динара на име трошкова парничног поступка, у року од 15 дана од пријема преписа пресуде, под претњом извршења.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом исправљеном решењем истог првостепеног суда од 10.4.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени ББ из ... да скине врата са гараже саграђене на катастарској парцели ... КО ..., која се налази у Ул. ... у ..., габарита 5,0 x 3,0 м, површине 15 м², која има број 24, да уклони постављени бетонски под са исте гараже и да гаражу испражњену од лица и ствари преда у државину тужиоцу АА из Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 180.300,00 динара.

Побијаним решењем истог суда П 3252/21 од 10.4.2023. године, исправљена је пресуда Основног суда у Великој Плани – Судска јединица у Смедеревској Паланци П 3252/21 од 10.2.2023. године, у ставу другом изреке, тако што је уместо погрешно наведеног да се обавезује тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка, наведено да се обавезује тужилац да накнади трошкове поступка туженом, док је у преосталом делу пресуда остала неизмењена.

Против наведене пресуде и решења тужилац је благовремено изјавио жалбу, из свих разлога прописаних одредбом члана 373. став 1. Закона о парничном поступку. Жалбене разлоге је образложио и жалбени предлог изнео. Трошкове другостепеног поступка опредељено је тражио.

Испитујући побијану пресуду и решење у смислу одредбе члана 386. и 402. Закона о парничном поступку - ЗПП (“Службени гласник РС”, бр. 72/11, са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужиоца делимично основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка предвиђене чланом 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, уговором о давању уз накнаду грађевинског земљишта на коришћење од 30.10.1996. године, Општина Смедеревска Паланка као корисник катастарске парцеле ... КО ..., дала је наведену парцелу уз накнаду, у циљу изградње гараже, правном претходнику тужиоца ВВ, који се обавезао да у року од 90 дана од овере уговора прибави грађевинску дозволу, а у року од 1 године од закључења уговора на предметном земљишту изгради гаражу, при чему је уговорено да је сагласан да му престане право коришћења парцеле уколико у наведеном року не изгради гаражу. Решењем Одељења за имовинско – правне послове Општине Смедеревска Паланка од 13.6.2003. године, одобрено је сада пок. ВВ да на катастарској парцели ... изгради гаражу габарита 3,0 x 5,0 метара, површине 15 м². Тужилац је решењем о наслеђивању О 1233/14 од 25.9.2014. године, оглашен за наследника на заоставштини пок. ВВ, коју између осталог чини предметна гаража. Према изводу из листа непокретности, власник односно држалац наведеног објекта није утврђен. Према исказу сведока ГГ, њен сада пок. супруг ВВ прибавио је неопходну

3366/23

документацију за изградњу гараже. Исту користи њен син, тужилац у овој парници и то у периоду када борави у Србији. Гаража је пре него што је тужени извео радове, имала озидане бочне зидове и задњи зид, а није имала предњи зид, кров, нити бетонску платформу. Марта 2016. године, када је дошла из Русије, приметила је да је тужени поставио улазна врата на гаражи, што је пријавила полицији. Према исказима сведока ДД и ЂЂ, комшије тужиоца и његовог правног претходника, постигли су договор у погледу изградње гаража у низу и то тако да спорна гаража, која се налази између две гараже, изградњом суседних гаража добије два бочна и задњи зид, који су саставни делови суседних гаража. Тужилац и његов правни претходник, за паркирање аутомобила користили су наведени простор између две изграђене гараже, који је био ограђен са три зида, без крова и врата. Према исказу сведока ЕЕ, сведок и тужени, након што су провером у катастру утврдили да правни претходник тужиоца није у остављеном року изградио гаражу, извршили су радове у виду уградње врата на гаражи, бетонирања, постављања кровне конструкције и малтерисања, те наведену гаражу сведок и тужени користе за паркирање својих аутомобила и мотора.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да тужилац није легитимисан да захтева предају у државину спорне гараже и чинидбу којом би се наведена непокретност вратила у првобитно стање, имајући у виду да је оцу тужиоца дата на коришћење предметна парцела и то за тачно одређену намену, која није остварена, због чега је и само право коришћења предметне парцеле правног претходника тужиоца престало истеком рока у коме је био дужан да приведе намени ту парцелу, односно да изгради спорну гаражу, што није учинио, те тужилац није могао наслеђивањем да стекне право својине на гаражи, због чега је суд позивајући се на одредбу члана 37. Закона о основама својинскоправних односа, нашао да је тужбени захтев тужиоца неоснован.

Наведено чињенично стање утврђено је потпуно и поуздано, правилном оценом изведених доказа у смислу члана 8. ЗПП. Наводима у жалби тужиоца којима се не истичу нове чињенице нити предлажу нови докази у смислу члана 372. ЗПП, правилност утврђеног чињеничног стања није доведена у сумњу.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право када је одбио тужбени захтев тужиоца, а за своју одлуку навео је јасне, непротивречне и аргументоване разлоге које као правилне прихвата и другостепени суд.

Супротно наводима жалбе, правилан је закључак првостепеног суда да тужилац није власник предметне гараже и да му стога у смислу одредбе члана 37. Закона о основама својинскоправних односа не припада право да тужбом од туженог као држаоца тражи да му предметну непокретност преда у државину и чинидбу којом би се непокретност вратила у првобитно стање. Имајући у виду тражену судску заштиту, одлучне чињенице за одлуку о захтеву тужиоца су да ли је тужилац власник предметне непокретности и да ли је тужени у поседу исте, па како нису испуњена оба кумулативна услова из наведене законске одредбе (тужилац није доказао да је власник), правилно је првостепени суд закључио да тужилац није легитимисан да захтева предају у државину

3366/23

спорне гараже и чинидбу. Околност да је тужилац након смрти његовог оца оглашен за наследника на заоставштини коју између осталог чини предметна гаража, није од утицаја на другачију одлуку. Ово стога што је несумњиво утврђено да отац тужиоца земљиште није привео намени и изградио гаражу, већ је за паркирање користио простор између две изграђене гараже других власника, који је био ограђен са три зида, без крова и врата, па тужилац није могао стећи право својине на гаражи по основу наслеђа.

Није основано жалбено указивање да је првостепени суд био дужан да одлучи о противтужбеном захтеву јер је исти постављен као евентуални, којим је тужени тражио да уколико суд оцени основаним тужбени захтев тужиоца, обавезе тужиоца да туженом надокнади вредност изведених радова на гаражи, па како је тужбени захтев тужиоца одбијен као неоснован, то правилно првостепени суд није одлучивао о евентуалном захтеву туженог, будући да се парница по тако постављеном противтужбеном захтеву гаси када суд одбије тужбени захтев по тужби као неоснован.

Неосновани су наводи жалбе којима тужилац указује да право коришћења кат. Парцеле ... КО ..., није престало јер Општина Смедеревска Паланка није тражила предају у државину парцеле, нити је захтевала поништај уговора о давању грађевинског земљишта на коришћење. Наиме, одредбом члана 24. Закона о грађевинском земљишту ("Службени гласник РС", бр. 44/95, 16/97 и "Службени лист СРЈ", бр. 16/01) прописано је да се о давању на коришћење градског грађевинског земљишта у државној својини закључује уговор између општине, односно предузећа или друге организације и лица коме се земљиште даје на коришћење, који садржи нарочито податке о грађевинској парцели, намени и величини објекта, висину накнаде за уређивање грађевинског земљишта, рок и начин плаћања те накнаде, као и рок у коме лице коме се земљиште даје на коришћење треба да приведе земљиште намени и права и обавезе уговорних страна у случају неизвршења ове обавезе. Имајући у виду да у уговореном року од годину дана од закључења уговора (а ни након правноснажности одобрења за изградњу), правни претходник тужиоца није изградио гаражу, наступила је уговорна последица за непривођење земљишта намени, односно правном претходнику тужиоца је престало право коришћења кат. парцеле, па су супротни жалбени наводи неосновани.

Нису основани ни наводи жалбе да су отац тужиоца, а затим и тужилац били у несметаној државини кат. Парцеле ... почев од 1996. године до 2016. године, те да је тужилац одржајем стекао право коришћења парцеле, јер у конкретном случају тужилац ту врсту судске заштите није тражио.

Приликом одлучивања о основаности жалбе тужиоца, односно законитости и правилности првостепене пресуде и решења, другостепени суд је ценио и остале наводе жалбе, али их није посебно образлагао, сагласно члану 396. став 1. ЗПП, јер не могу довести до другачије, за тужиоца повољније одлуке у овој парници.

Из наведених разлога, Апелациони суд у Београду је на основу члана 390. и 401. тачка 2. ЗПП, одлучио као у ставовима првом и другом изреке ове пресуде.

Међутим, основано се жалбом тужиоца указује да је првостепени суд приликом одлучивања о трошковима поступка, погрешно применио материјално право, на чију правилну примену другостепени суд пази и по службеној дужности. Наиме, иако је правилно оценио да туженом, с обзиром на исход спора, припада право на накнаду трошкова поступка, које је тужилац дужан да му надокнади и правилно применио Тарифу о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, туженом су, између осталих, досуђени трошкови на име заступања од стране пуномоћника из реда адвоката на 13 одржаних рочишта и за приступ на 7 неодржаних рочишта, иако је према стању у списима пуномоћник из реда адвоката заступао туженог на 9 одржаних рочишта и приступио на 5 неодржаних рочишта. Стога је одлука о трошковима поступка преиначена применом члана 401. тачка 3. ЗПП и туженом у смислу одредбе чл. 153, 154. и 163. ЗПП, досуђени трошкови за састав два образложена поднеска у износу од по 9.000,00 динара, заступање на 9 одржаних рочишта у износу од по 10.500,00 динара и за приступ адвоката на 5 неодржаних рочишта у износу од по 6.000,00 динара, што укупно износи 142.500,00 динара, све одмерено применом Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, и одлучено као у ставу трећем изреке ове пресуде.

Како је тужилац у поступку по изјављеној жалби успео само у делу који се односи на трошкове поступка који представљају споредно потраживање, не припада му накнада трошкова другостепеног поступка, па је другостепени суд одлучио као у ставу четвртм изреке ове пресуде, применом одредбе чл. 153. и 165. ЗПП.

**Председник већа-судија
Снежана Живковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић